Ч. 256. Второк 29 (16) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Парляментарні справи. — Рада державна.

Буджетова провізория на перший піврік 1911 внесена вже в палаті послів. Обіймає 8 параґрафів. §. 1-ий дає правительству повновласть побирати до 30 червня 1911 безпосередні податки і посередні побори після істнуючих норм. §. 2-ий говорить о способі покритя видатків на рахунок буджету на р. 1911, що буде установлений в законній дорозї. §. 3-ий вичисляє видатки: сплата державного довгу 25,884.597 К, надзвичайні видатки на зелїзниці 109,200.000 К, разом 135,084.597 К. §. 4-ий обіймає звичайну повновласть продажи державних недвижимостий до висоти 600.000 К. §. 5-ий обіймає постанови о продовженю кредитів. §. 6-ий постановляє, що вислїд кредитових операций належить обчислити і лише єго часть, відповідаючу дїйстним видаткам вставити як загальний касовий дохід. §. 7-ий Закон з 8 липня 1901 В. з. д. ч. 86, арт. III. що до підвишки податку від горівки і переданя тих поборів краєвим фондам, продовжає ся до кінця 1911 року. §. 8-ий дає повновласть міністрови фінансів виконати закон о буджетовій провізориї.

Независимий аґрарний союз парляментарних послів відбув в пятницю перед полуднем нараду, щоби заняти становище вглядом дорожняних предложень правительства. В дискусиї піднято закид против правительства, що оно в теперішнім часї так критичнім для рільництва навіть не має міністра рільництва, а тільки управителя сего міністерства. Внаслїдок легковаженя правительством рільничих справ, прибрала такі застрашаючі розміри писково-ратична зараза, через що утруднений довіз мяса на ринки. Бесїдники признавали добру волю управителя міністерства Поппа, але управі міністерства брак енерґії і запобігливости, які є конечні, щоби інтересів рільництва добре боронити і плекати.

Довіз арґентиньского мяса в дискусиї скритиковано.

Членами аґрарного союза суть переважно чеські і нїмецкі посли.

Заповідана ще при кінци лїтної сесиї парляменту злука всїх ческих партий в парляментї в один клюб, довершила ся на нарочнім засїданю ческих клюбів. При виборі президиї новооснованого клюбу, потерпів велику неудачу др. Крамарж. Єго кандидатуру поставив молодоческий клюб. Голова аґрариїв п. Удржаль, поставив кандидатуру дра Фідлера, бувшого міністра торговлї. В голосованю Крамарж одержав 22 голоси, Фідлер 52. Фідлер застеріг собі час для намислу і по перерві засїданя заявив опісля, що вибору приняти не може, але при другім голосованю одержав знов 52 голоси, Крамарж 1 голос, а 16 карток було порожних. Тодї Фідлер знов заявив, що вибору приймити не може. Прийшло до оживленої дискусиї, в якій забирав голос також п. Крамарж, після чого по новій перерві вибрано дра Фідлера через акламацию і він вибір приняв. До парляментарної комісиї вибрано пп. Удржаля, Грубана і Кльофача.

Неудача дра Крамаржа, робить єго після єго власних слів найнещасливійшим чоловіком, бо тепер він стає великим чоловіком без значіня.

На засїданю субкомітету комісиї суспільного обезпеченя обговорювано справу обезпеченя копальняних робітників.

Комісия суспільно-полїтична радила над законом о пияньстві. §. 12-ий принято в отсім текстї: „Хто в пянім станї доконує чинности, що без специяльної уваги може другу особу наразити на небезпечність утрати житя або здоровля, буде караний за провину арештом від 1 дня до 6 тижднів, або гривною від 10 до 500 корон".

Ель-Бруґ.

(З анґлїйского — Уіди).

(Дальше).

Коло єї ноги скочив молодий заяць, в облаках лїтала каня, в базнику співав покропивник. Она чула єго спів, але єго самого не бачила. Почула, як щось здавило єї за горло і очи набігли сльозами. Де він є? Чи в земли під єї ногами? Може коло тамтої купи червоного цьвіту? Далеко, чи близько? Де сховані ті руіни? Хиба спитати би кертиці? Або бистрозорого сокола, що лїтає високо і все добре видить?

Побачила заспану сову, що своїм звичаєм притулила ся під сивим, як она сама бадилем полину і дрімала. Витягнула руки, аби погладити єї. „Куди менї іти, дорогонька сово? Ти певно знаєш, бо видиш в ночи". Але сова недобра і застрашена, що будять єї в білий день, не відповіла нїчого, лише поплентала ся в гущавину і задрімала під иншим корчем полину. Тепер було вже однаково, де було то місце, що она єго глядала. Голубник, що стояв на північнім боцї степу, вже від давна щез їй з очий і она ішла, куди ноги несуть, шпотаючи ся чим раз частїйше по грубім, запутанім коріню базнику. Раз пошпотала ся на гадину, що подобала зовсїм на корінь, гадина засичала, але на тім і скінчило ся. Її прийшло на гадку, що так може ходити годинами, днями, недїлями і не наблизити ся до печери нї на крок. А тимчасом, коли єго не віднайде, він може ще сеї ночи прийде до Ґалярате і попаде ся в руки полїциї.

На єї рожеве, горяче личко виступили каплї студеного поту. Їй хотїло ся скрикнути на цїлий голос, але затиснула зуби і мовчала. Хоч дитина, знала, що скоро не переможе себе, жде єї нехибна загибіль.

По сонцю здогадувала ся, що було вже з полудня. Вандрувала вже так кілька годин; тимчасом бідна єї мати завідала і молила ся дома, числячи хвилї на годиннику!

— Ох! Не мала я серця для неї! Я була для неї недобра! Тілько в мене було гадки, що про него! — сказала собі тепер Пальма, каючи ся гірко. І перед єї очима станула єї маленька постіль, над постелию сьвячена шутка, старий, затишний, зелений огород в тїни камінних мурів, сива кіточка, вечірна година, великий корч центифолїї в старій, синій, савоньскій вазї — і всї а всї ті дорогі предмети, що їх вже може більше не побачить.

— Ах, коби лиш єго уратувати — думала — коби єго спасти яким способом! А відтак нехай єї й мертвою домів віднесуть. Гадка, що коли єго нїхто не перестереже, він готов ще сеї ночи пійти до дому, мучила єї мов ніж, коли єго обертати в отвертій ранї. Яка она була нерозумна, думаючи, що зможе найти дорогу на Ґрадаиаску! Але однак комуж було йти, як би она була це пійшла? Правда, міг пійти Ідалічіо; але щож? Ідалічіо налякав ся, утік із самолюбства до Ольмо, вирік ся свого пана в непевну годину.

Була тепер трета година з полудня, скварного лїтного дня. Пальма не знала певно, котра година, але здогадувала ся. Минуло вже десять годин, як она вийшла з дому. Почуте самоти і безсильности налягло єї душу оловом і пригнїтало єї до землї. Була утомлена до крайности, упала як кульгаюче ягня і заснула в бурянах; від великої утоми не мала навіть сили подумати про страх і неспокій. Виспала ся здоровим, спокійним сном на теплім піску, а густе бадилє хоронило єї від сонця. Она роззула ся з тяжких, твердих ходаків і розгорнула ся з суконного киптаря. Посеред тїнистого зіля сьвітила лише єї біла, домашної роботи спідничка, мов біле пятно. Она звернула на себе увагу жандарма, що перебиваючи ся з трудом на кони через густі буряни, розглядав ся довкола бистрими очима. Він виїхав ще з одним із бараків на Кашінале шукати Лелія Делябеллї.

Під'їхав близше до місця, де, зложивши голову на піску, витягнувши маленьку ніжку на сонішну спеку, лежала сонна дївчинка. Побачив фляшку вина. Аґа, подумав; єї післали занести єму їду і передати лист! Зіскочив з коня і станув коло неї. Був родом з Ґалярате і пізнав відразу доньку збігця. Приступив близше і взяв єї за плече.

— Вставай, мала моя!

Прокинувши ся нагло з глубокого, спокійного, благодатного сну, Пальма в перший

В реґуляміновій комісиї справоздавець п. Штайнвендер змодифікував своє внесенє так, щоби силу обовязуючого провізоричного закона о реґуляміні предложити, а счеркнути евентуальні постанови о власти президента що-до виключеня послів. Против сего внесеня заявили ся пп. Хоц, Левицкий і Вольф, а за ним Адлер, Пернерсторфер і Кончі. Висказали они бажанє, щоби як найскорше прийшло до дефінітивної реформи парляменту.

Наради відложено до середи, щоби всі партиї мали час до сеї справи заняти становище.

Дорожняна комісия відбула засіданє в присутности п. міністра торговлї Вайскірхнера і управителя міністерства рільництва Поппа. Принято внесенє що-до імпорту арґентиньского мяса. Внесенє на необмежений імпорт відкинено 26 голосами против 16. Принято внесеня на дозвіл імпорту арґентиньского мяса до 31. грудня 1911 р. і внесенє на скасованє цла від мяса. Ухвалено внесенє п. Грба, щоби постарати ся о заосмотренє менших міст в румуньске мясо. Ухвалено також внесеня в справі піднесеня годівлї худоби, заведеня ваґонів з холодівнями і т. п. П. Райман зголосив внесенє о необмеженім привозї мяса як votum меншости. Справоздавцем в повній палаті вибрано п. Куншака.

Суботнїшне засіданє палати послів відкрив президент Паттай по 11 годинї. По відчитаню впливів приступлено до дальших нарад над внесенями дорожняної комісиї. Промовляло кількох послів, між ними пос. Онишкевич.

По замкненю дискусиї пос. Бузек поставив кілька резолюцийі в справі зарядженя дорожнї мешкань. Резолюциї ті підперто і по промовах ґенеральних бесідників Мільверта і Бузка приступлено до подрібної дискусиї.

В тій дискусиї забирав голос між иншими також п. Міністер скарбу др. Білиньский. Відтак приймила палата у всіх читанях предкладаний дорожняною комісиєю згідно з правительством проект закона, після котрого для поправи відносин має бути міністерством публичних робіт утворений фонд опіки над мешканями, котрий по 10 лїтах має виносити 25 міліонів корон. Фонд той буде призначений на уділюванє громадам, спілкам гуманітарним і будівляним кредитової помочи на будову малих мешкань. Фонд має уділювати позичок і має ручити за позички затягнені деинде. Загальна сума обнятої поруки не може переносити 200 міліонів корон.

При кінци засіданя пос. Батталія запитував президента, що діє ся з службовою праґматикою урядників. Поясненя на то питанє уділяв предсідатель комісиї для справ урядничих пос. Прохаска.

Слїдуюче засіданє відбуде ся ві второк о 11 год. перед полуднем. На тім засіданю відбуде ся між иншими перше читанє буджетової провізориї.

Новинки.

Львів, дня 28-го падолиста 1910.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував радника суду кр. Вол. Дукета в Станиславові, прокуратором державним в Сяноцї. — Пап Управитель міністерства рільництва іменував судию Едв. Райса в Ходорові провізоричним концепістом адміністрацийним в галицкій дирекциї домен у Львові. — Президент гал. дирекциї почт і телеґрафів іменував старшими почтмайстрами: Едварда Вайса в Болеславі, Юл. Камівьского у Войничи, Стан. Ястшембского в Топорові, Льва Гляватого в Мільници, Макс. Нїзера в Микулинцях і Ант. Медведского в Тлустім. Рівночасно переніс Вайса до Делятина, Камівьского до Волянки, Ястшембского до Войнилова, а почтмайстра з Войнилова Алекс. Минчакевича з Войнилова до Топорова.

— **Перед нову каденцию суду присяжних** у Львові в місяци грудни розписано такі розправи: Дня 1 грудня стане перед судом Гриць Марибюк, обжалуваний о рабунок: дня 3 грудня відбуде ся розправа против Йосифа Кшиштофовича о обиду чести; дня 5 грудня против Ал. Кищака о обманьство, якого допустив ся есконтуючи в галицкій касі ощадн. вексель на 18.000 К з фальшивими підписами; дня 6 грудня против Петра Гуральского і тов. о убийство та крадіж; 9 грудня проти Ст. Токарского о обиду чести; дня 10 грудня против Томи Бартламовича о тяжке ушкодженє тіла, дня 12 грудня о. Крушиньского против дра Вол. Бачиньского о обиду чести.

— **Траґічна любов.** В офіцирскім павільоні коло касарнї 31 п. артилериї в Станиславові найдено в середу, 23 с. м. в мешканю тїло оберляйтнанта Макса Каспарка і молодої женщини, в котрій пізнано Ольгу Рожанковску, бувшу касиерку в фотоплястікум. З полишених листів виходить, що обоє постановили добровільно умерти та що Каспарек застрілив свою любку а відтак відобрав собі житє. Причину своєї постанови пояснили в листах до ріжних осіб, а була нею обставина, що обоє не могли побрати ся з недостачі кавциї, вимаганої для офіцира. Після рішеня войскових лїкарів смерть залюбленої пари наступила ще перед 4 днями, що потверджують листи, в котрих обоє запрошують знакомих на похорон, який мав відбути ся в недїлю, думаючи, що смерть їх буде відкрита сейчас.

— **О убийство Рибака.** З переслуханих сьвідків важнїйші зізнаня зложив Влад. Берский. Він знав обох обжалованих, Садовского і Трудновского та бачив їх разом дуже часто. В р. 1905 прийшло на одних сходинах до сцисиї між Рибаком і Козловским, відомим з процесу о шпіоньство Релїґи. Вже тоді Козловский грозив, що здемаскує Рибака як шпіона. Відтак переслухано якогось Стопу, що до котрого удало ся адвокат. Маркови ствердити, що він є провокатором. На внесенє сторін трибунал ухвалив відложити розправу і поручив слїдчому судиї переслухати посла Корфантого, Стопу і Каз. Щеблевского з Самбора, котрого Козловский намовляв, щоби вступив до революцийної орґанїзациї, яку мали творити Козловский з Рибаком за російскі гроші.

— **По смерти Толстого.** Родина Толстого вислала до проводиря кадетів Мілюкова телеграму,

---

хвили не знала, де она і хто до неї говорить. Сонце слїпило єї очи; в ушах гудїло гранє пчіл. Жандарм штовхнув єї сильно ногою.

— То ти донька того злочинця? — сказав, тормосячи нею сильно. — Ідеш до него? Добре.

Тепер она зрозуміла. В тій самій хвили, як вернула їй сьвідомість, пригадала собі, що має мовчати.

— Кажи! — гукнув злобно, ударяючи затисненим пястуком по держаку шаблї. Она мовчала.

Над бурянами блищали карабіни і відзнаки его товаришів, що брили конями по голови через зелене море. Він зложив долонї коло уст і закликав їх.

Они приїхали як могли найскорше крізь корчі і зіле.

— Бачите — сказав їм — то донька Долябеллї. Она знає очивидно, де він сховав ся. Лише мала завзяла ся і не хоче сказати.

Він потряс нею знов.

— Де твій тато, мала? — сказав один з тих, що сьвіжо приїхали. — Скажи лиш, а ми тебе пустимо. Ми знаємо, що він на Бруґієрі. Твій упір нїчого єму не поможе.

Але нї камінь нї пень не слухав би більше рівнодушно їх слів.

— Вже я тобі розвяжу твій язичок, мала відьмо — сказав перший жандарм. І піднявши фляшку, відоткав єї, понюхав, покоштував, а відтак потягнувши довгий лик, передав єї товаришам.

Конї гребли ногами, порскали, обганяли ся від мухи, що тяла немилосердно; сонце сипало з неба жаром; жандарми були вже від кількох годин на спеці і їм не хотїло ся тратити тут часу з малою бунтівницею, що мовчала як різьблений в камени Ісус.

— Ходи з нами, ми вже там тебе виспобідаємо — сказав перший жандарм і вийнявши з кишенї в споднях кусень грубого мотуза привязав єї за праву руку до стремени.

Але у другого відозвало ся серце: згадав власні діти.

— Як поволїчеш єї так по бурянах, то випреш з неї дух — сказав. — Атжеж то малий дїтвак, нема на що дивити ся.

— Вже она буде співати, не бій ся — сказав перший з проклоном.

Але Пальма мовчала.

— Слухай мала — сказав до неї другий жандарм — скажи менї лише, де твій тато, а я завезу тебе на кони наперед себе до міста. Нїхто тебе нї пальцем не кине. Поїдеш собі вигідно, а на вечер будемо дома.

Она могла була сказати їм, що не знає, де єї отець, але они були би їй не повірили і найлїпше було просто мовчати. Була то ще одинока ясна гадка, що сьвітила ся серед кромішної тьми єї страхом запамороченої голови. Їй не вільно сказати нї слова. Що небудь могла сказати, они могли то відтак обернути против неї.

Над нею стояли три уоружені вояки і три неспокійні конї. В яркім сьвітлї они здавали ся великанами. Рожеві і пурпурові простори степу подабали на огненне море. Де був єї отець? Єго могли добачити кождої хвилї і зловити. Гадка, що єго житє висить на волоску, відобрала їй почутє власної небезпечности.

— Перекинь єї наперед себе через сїдло, коли не хочеш, щоби я займив єї перед конем як безрогу — сказав жандарм, що знайшов єї, до того, котрий уважав варварством гнати єї такий сьвіт привязану до стремени. Другий жандарм почувши то, схилив ся і взявши одною рукою за праве рамя, а другою за обшивку від спідницї, посадив єї перед собою на сїдлї.

— Держи ся руками за гриву, коли не хочеш упасти! — сказав до неї і всі три рушили степом, повільною ходою в той бік, де минувшого столїтя стояв великий молочарский хутір і ще до нинї зве ся Каміналє, хоч тепер стоїть там один баталїон інфантериї в бараці, що лежить сам один серед глухої Ґраданаски. Годі їхати скоро через буряни, що сягають декуди коням по пахи. Коли би були їхали швидше, она була би упала, бо зі страху, голоду, гризоти і надмірного зворушеня в голові їй шуміло як в млинї. Жартуючи і пасьмиваючи ся з свого товариша, два жандарми їхали поволи наперед, а третій з заду їхав за ними, взявши правою рукою дівчину за сорочку, аби на всякий случай не зіскочила з коня і не утїкла. Чути було на перемину раз глухий стукіт кіньских копит по сухій земли, то знов шелест ломаного і топтаного бадилля, фуркіт сполоханих птиць, дзенькіт ланцухів, трензель і шабель.

Она на хвилю зімлїла; сонце пекло єї в карк, томив єї смертельний страх, спека і спрага, аж вкінци запала в нетяму.

Конї ішли дальше і дальше, то підбігаючи де можна було, то пробираючи ся з трудом крізь гущавину. Минуло які дві години від хвилї, як єї найшли, заки добили ся до межі і першої сторожи колишнього фільварку. Люди були зігріті, утомлені, голодні і недобрі. Той, що віз єї на сїдлї, кинув єї просто на землю, аби ударом до каменя привести єї до сьвідомости. Инші хлюпнули їй на лице трохи води з бочки, що стояла на подвірю. Жандарм, що найшов єї, приступив до неї і звязав їй руки з заду. Відтак штовхнув єї в плече. „Вставай бунтівниче насінє!“ — сказав. На подвірю стояло кілька вояків; они приглядали ся тому байдужно. Він лишив єї півмертву на каміню, а сам пішов здавати справу з сегоднїшної роботи.

(Дальше буде).

щоби не зголошував в думі внесеня в справі уладженя похорону Толстого на кошт держави. — Кадети предложать думі проект закона в справі купленя державою Ясної Поляни разом з могилою Толстого і дому в Остапові, в котрім він помер, та в справі збираня складок на памятник Толстого в Москві, на котрий місто малоби призначити 100.000 рублів. — Вдовиця по Толстім заявила своїй службі, що по 6 тиждням увільняє її від обовязків, бо в Ясній Поляні не може дальше жити. Донька Толстого, Александа, виїхала до посілости Черткова, приятеля її батька. Рівночасно поручила ресийському державному банкови в Тулї, щоби не видавав нікому наперів та рукописий її батька, котрий все те записав завіщанем для неї.

— **Ліпше шибениця ніж досмертна вязниця.** В Кракові засуджено с. р. Кароля Старецкого на смерть за убите батька. В сих днях прийшло ему помилуване на досмертну вязницю. Коли ему то в суді оголошено, заявив, що помилуваня не приймає і домагає ся виконаня вироку. Пояснено ему, що против помилуваня не прислугує ему ніяке правне средство. Супротив того заявив, що зробить ще щось таке, щоб за те дістати ся на шибеницю, бо волить смерть ніж досмертну вязницю. Протоколу не хотів підписати.

— **Соймові запомоги.** Між иншими сойм признав отсї запомоги: Рускому тов. педаґ. у Львові на прив. руску жен. учительску семинарию 2.000 К, а на прив. жен. виділову школу 9.000 К, рускому інститутови дівочому в Перемишли 2.400 К, на польскі і рускі бурси дістав кр. виділ до розпорядимости 28.000 К, а до розділу поміж сокільскі тов. 10.000 К; дакійскі тов. всїх трох руских епархий дістали по 200 К; рускі СС. Служебниці в Кристинополи одержали 1000 К; тов. „Руска Бесїда" у Львові для руского нар. театру 18.500 К, на удержане орхестри 4.000 К, на ґардеробу і декорациї 1.500 К, на кошти інспекциї 500 К (разом 25.000 К). Висшому Інститутови музичному признано 3.500 К.

— **Побите в судовім будинку.** В судовім будинку в Чернївцях розіграла ся дня 19 с. м. сцена, що сьвідчить про неволю сїльского населеня. Відбувала ся публична лїцитация реальности селянина Йосифа Клїпи для заспокоєня претенсиї Каролини Молдаван в квоті 16 корон 12 сот. Квота ся виросла з позичених перед двома роками 7 корон. Коли за ту дрібну претенсию продано реальність найбільше даючому за квоту 1.200 корон, Клїпа, бачучи себе лишеним своєї батьківщини впав в люту розпуки, кинув ся на Каролину Молдаван, побив її аж до утрати памяти а на остаток пхнув її ножем в груди. Молдаванову, залиту кровю, відвезла ратункова поготівля до дому а Клїпу арештовано.

— **Анґлійскі суфражистки.** В який спосіб ведуть свою борбу анґлійскі суфражистки, вказує отсе донесенє: Сими днями коло 400 суфражисток кинуло ся в Льондонї на заздалегідь на те приготовану полїцию з такою силою, що кількох полїциянтів аж в гору піднесено, а богатьом позривано чака. Коли полїция прийшла до притомности, удало ся їй відперти женщини на яких 20 метрів. Вільне місце застелене було капелюхами, парасольками, зарукавками і навіть верхною одїжю. Богато пань мало камінї в кишенях як також мосяжні тягарки від ваг і почали ними бомбардувати вікна міністерства. Але цїляли так зле, що збили тілько небогато шиб. Президент міністрів Аскіт не обірвав від них прочухана тілько тому, що кількох дужих детективів окружало его. Гірше повело ся міністрови Birell'ови. Того пані так скопали ногами і побили, що мусїв положити ся до ліжка. Арештовано тоді коло 150 пань, з чого засуджено 21, кожду від 1 — 2 місяців вязниці з виїмком 3, котрі отримали гривни та 2-тиждневий арешт. Між засудженими суть панї з аристократичних родин. Всї обжаловані зізнавали в той спосіб, щоби спричинити як найбільше засудів і тим викликати враженє серед суспільности.

Телеґрами.

Відень 28 падолиста. „Wiener Ztg." оповіщує цїсарску санкцию делеґацийних ухвал.

Прага 28 падолиста. „Narodni Listy" доносять, що бар. Бінерт розіслав запрошеня на вступні конференциї, які розпічнуть ся завтра у Відни в справі відновленя чесько-німецких переговорів. З ческої сторони візвано правительство, аби до переговорів запрошено також відпоручників ческих і німецких соціялістів.

Будапешт 28 падолиста. На нинїшнім засїданю сойму розпочала ся дискусия над буджетовою провізориєю.

Берлин 28 падолиста. З Нового Йорку доносять, що кандидат на президента Мексика Мадера зістав в борбі тяжко ранений.

Надіслане.

ОГОЛОШЕНЄ.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятинї запрошає на:

Надзвичайні загальні збори

котрі відбудуть ся дня 15 грудня 1910 о годинї 4 по полудни, а в случаю браку комплету статутом означеним відбудуть ся такі загальні збори з тою самою програмою дня 29 грудня 1910 о годинї 4 по полудни.

Програма зборів така:

1) Відчитане протоколу з послїдних зборів,
2) Справа зміни §. 37 і 84 статуту,
3) Внесеня членів.

Снятин, дня 25 падолиста 1910.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Секретар **Йосиф Мушиньский.** Предсїдатель **Филимон Огоновский.**

— **Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціва 1 К 50 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·33.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).